

Arrest

nr. 261 288 van 28 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 april 2021.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”,

waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier te zijn, afkomstig uit Aleppo, Syrië. Hij verliet Syrië in augustus 2014 en reisde met zijn eigen paspoort richting Turkije en verder richting Bulgarije waar hij een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Op 30 september 2014 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend. Na een verblijf van ongeveer vier maanden trok verzoeker richting Duitsland waar hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Na anderhalf jaar deed hij echter afstand van dit verzoek en keerde hij terug naar Bulgarije. Verzoeker reisde richting Turkije tot aan de Syrische grens waar zijn familie zich op dat moment bevond. Hij bleef met hen een jaar in Turkije wonen tot zijn echtgenote in 2017 met behulp van een smokkelaar eveneens richting Bulgarije reisde. Ook zij diende in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming in en op 10 november 2017 werd ook haar en de beide kinderen de vluchtelingenstatus toegekend. In 2018 reisde verzoeker met zijn familie vervolgens via Griekenland en Frankrijk richting België waarna hij hier op 17 mei 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Ook zijn echtgenote diende in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker stelde in Syrië wegens de algemene situatie niet langer veilig te zijn en zag er ook geen toekomst meer voor zijn kinderen. Hij zou daarnaast, net als zijn echtgenote, niet terug willen keren naar Bulgarije omdat de omstandigheden er voor zijn gezin heel slecht waren. Verzoeker kreeg er te maken met racisme, kreeg er geen medische hulp of eten, noch werd hij er terdege begeleid. Daarnaast werden hij en zijn echtgenote er ook gediscrimineerd en aangevallen, zo stelt hij. Ter staving van zijn relaas legde verzoeker volgende originele documenten neer: zijn identiteitskaart en die van zijn echtgenote, zijn originele militair boekje, zijn familieboekje, uittreksels uit de huwelijksakte, een uittreksel gezinssamenstelling, een bewijs van zijn verblijf in Duitsland, het rijbewijs van zijn echtgenote en haar studiedocumenten. Verzoeker voegde tevens kopieën toe van zijn paspoort, dat van zijn echtgenote en kinderen, een aantal foto's en een video. Op 30 januari 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal zijn verzoek niet-ontvankelijk daar hij reeds de vluchtelingenstatus in een andere Europese lidstaat, met name Bulgarije, had ontvangen, net zoals zijn echtgenote. Het door verzoeker en zijn echtgenote ingediende beroep werd bij arrest met nummer 227 969 op 24 oktober 2019 door de Raad verworpen.

Op 21 oktober 2020 diende verzoeker huidig verzoek in en verklaart een nieuw verzoek te hebben ingediend omdat hij rekent op het humaan beleid in België om hem een verblijfsvergunning toe te kennen. Hij geeft aan in Bulgarije niet te kunnen leven daar er geen werk is, geen financiële steun en geen enkele vorm van opvang. Verzoeker stelt dat er intussen een einde is gekomen aan zijn verblijfsvergunning in Bulgarije en dat hij nooit de intentie heeft gehad er een verzoek in te dienen daar hij Bulgarije zag als een transitland. Hij voegt nog toe zware psychische problemen te hebben. Verzoeker legt geen bijkomende stukken neer ter staving van zijn verzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker hekelt vooreerst dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift.

Verzoeker toont overigens ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

4.2. Verzoeker betoogt vervolgens, na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, dat de mogelijkheid moet bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die hij overmaakt.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, merkt de commissaris-generaal wel degelijk op pertinente wijze op: "Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, nl de situatie in Bulgarije: zo geeft u aan dat er geen werk is, geen financiële steun, noch enige vorm van opvang (Verklaring Volgend Verzoek, dd.09.11.2020, punt 16).

Dient te worden opgemerkt dat het CGVS uw eerste verzoek niet-ontvankelijk verklaarde daar u persoonlijk niet concreet aannemelijk hebt gemaakt dat de bescherming die u in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat u een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije. De door u aangehaalde problemen waren voornamelijk van (sociaal-)economische aard en hielden geen verband met de Vluchtelingenconventie. U bracht verder geen elementen aan waaruit kon blijken dat u aan uw lot werd overgelaten in Bulgarije, noch dat u geen beroep kon doen op de Bulgaarse overheid of specifieke instanties die bijstand verleenden. Te meer u klaarblijkelijk weinig of geen inspanningen had geleverd om dergelijke bijstand te bekomen en u bovendien klaarblijkelijk slechts uiterst kort in Bulgarije verbleef, waardoor het er sterk op leek dat u geen enkele moeite gedaan had om werkelijk te proberen er een toekomst uit te bouwen."

Vooreerst dient te worden aangestipt dat verzoeker onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissing) in het kader van een vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. Gelet op het arrest van de Raad waarbij het door verzoeker ingediende beroep hiertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoeker hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze evenmin van aard afbreuk te kunnen doen aan de gedane vaststellingen. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verder blijkt uit de motieven dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de aangebrachte elementen van verzoeker in het kader van onderhavig verzoek. De commissaris-generaal oordeelt echter op goede gronden: "Het hoeft dan ook geen betoog dat uw loutere herneming van deze problematiek geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS. Wat betreft uw bewering dat uw verblijfsvergunning in Bulgarije intussen 'ten einde is gekomen' dient opgemerkt dat de RvV reeds van oordeel was dat dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds: dat zulk een onderscheid immers weerklank vindt in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn) in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf.

artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoekende partijen brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Bovendien vermeldt de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus Bulgarije “Situation des étrangers ayant obtenu un statut de protection” van 14 april 2017, p. 7) dat erkende vluchtelingen, zoals verzoekende partijen in casu, een vergunning genieten van 5 jaar eens hen internationale bescherming wordt verleend. Datzelfde rapport geeft aan dat een vernieuwing van dit type verblijfsvergunning eveneens mogelijk is.

In het licht van de internationale bescherming die verzoekende partijen in Bulgarije werd verleend en rekening houdend met hogervermelde informatie betreffende de verblijfsvergunningen die hieraan zijn verbonden, stelt de Raad vast dat niets verzoekende partijen verhindert om toegang te verkrijgen tot het Bulgaarse grondgebied, en om er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten te genieten. In casu blijkt immers dat verzoekende partijen als vluchteling erkend werden door de bevoegde Bulgaarse instanties sinds 18 november 2014 en 10 november 2017 en de hieraan gerelateerde verblijfsvergunning met een geldigheidsperiode van 5 jaar zodoende nog geenszins verlopen is. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV.

Wat betreft uw verklaring dat u zware psychische problemen heeft, dient opgemerkt dat dit louter uw beweringen zijn, niets meer en niets minder en hieruit sowieso geen link met de Conventie kan worden opgemaakt (Verklaring Volgend Verzoek, dd.09.11.2020, punt 21).”

Verzoeker betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd of het werkelijk vaststaat dat hij actueel nog steeds internationale bescherming geniet met bijhorend verblijfsrecht in Bulgarije en zet uiteen dat hij zelf onmogelijk dergelijk onderzoek kan voeren. Hij erkent verder in zijn betoog dat hij internationale bescherming kreeg toegekend door de Bulgaarse autoriteiten en geeft aan Bulgarije te hebben verlaten, niet meer te zijn teruggekeerd en in België te verblijven sinds december 2017. Hij voegt hieraan toe dat hij er geen officieel verblijf meer heeft en niet meer in contact staat met de Bulgaarse overheid. Verzoeker voert vervolgens een theoretisch betoog aangaande de mogelijkheid dat de vluchtelingenstatus door de Bulgaarse autoriteiten kan worden ingetrokken of beëindigd. Verzoeker meent dat de nodige informatie dient te worden opgevraagd bij de Bulgaarse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming die hij heeft verkregen en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht.

De Raad beklemtoont dat verzoeker niet betwist dat hem in Bulgarije internationale bescherming werd toegekend. Het weze herhaald dat uit het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en dat deze slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband verder op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij in Bulgarije actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken.

De Raad benadrukt verder dat er onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Verzoeker lijkt dit uit het oog te verliezen. Het komt te dezen aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Bulgarije geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat na dergelijke bewijzen te leveren. Hij brengt geen elementen aan

waaruit blijkt dat hij niet naar Bulgarije zou kunnen terugkeren en er zijn (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

4.3. Verzoeker betoogt dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Bulgarije en dat hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Bulgarije naar zijn mening niet effectief maakt. Hij stelt zijn huidig verzoek te baseren op de erbarmelijke levensomstandigheden voor personen met een beschermingsstatuut in Bulgarije en wijst in het bijzonder op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in "Griekenland" in zijn specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut. Verder haalt verzoeker zijn kwetsbaar profiel aan dat hij invult met het complete gebrek aan enig netwerk in Bulgarije en de zorg voor de minderjarige kinderen. Hij voegt nog toe dat hij bovendien de Bulgaarse taal niet spreekt en opgegroeid is in een compleet andere cultuur (buiten Bulgarije), hetgeen naar zijn mening zijn afhankelijkheid nog groter maakt terwijl de noodzakelijke ondersteuning in Bulgarije (manifest) afwezig is. Verzoeker besluit dat de combinatie van deze elementen zijn situatie bijzonder kwetsbaar maakt.

De Raad wijst op het arrest van 24 oktober 2019 met nummer 227 969 waarin in het kader van verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming wordt geoordeeld:

"In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekende partijen, die de internationale bescherming genieten in Bulgarije, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekende partijen er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de status van verzoekende partijen een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partijen er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Bulgarije verleend werden, te weerleggen. Ofschoon niet kan ontkend worden dat de situatie van (erkende) vluchtelingen in Bulgarije moeilijk kan zijn, blijven verzoekende partijen in gebreke om aan te tonen dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zullen terechtkomen die hen niet in staat stelt in hun meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Bulgarije, waar verzoekende partijen internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partijen voeren aan dat zij in Bulgarije slachtoffer zijn geworden van xenofobie en zij mishandeld werden. Dient echter te worden opgemerkt dat het door verzoekende partijen aangehaalde incident waarbij de hoofddoek van verzoekster in het bijzijn van hun dochtertje werd afgetrokken, niet

voldoende zwaarwichtig is om sprake te maken van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betrof slechts een eenmalig, zij het laakbaar, incident waaruit geen concrete afleiding kan worden gemaakt dat verzoekster, en bij uitbreiding haar familieleden, in geval van terugkeer naar Bulgarije gelijkaardige problemen, of erger, zou kennen. Bovendien blijkt uit hun verklaringen dat zij geen ernstige pogingen ondernomen hebben om hulp te zoeken voor hun beweerde penibele situatie. Verzoeker antwoordde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vaag dat "niemand kan helpen" en had verder geen weet van organisaties die zich inzetten voor het lot van nieuwkomers in Bulgarije, noch had hij ooit contact met hen opgenomen (adm.doss., notities persoonlijk onderhoud 6 november 2018, p. 15). Verzoekende partijen hun vage en algemene verklaringen overal naar werk te hebben gezocht, maar nergens werk hebben gevonden, overtuigen evenmin. Het is daarenboven frappant dat, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, ofschoon verzoekende partijen beweren dat de situatie in Bulgarije onleefbaar is, verzoeker ruim drie jaar gewacht heeft alvorens elders hulp te zoeken en verzoekster bovendien zeer recent een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije heeft ingediend.

Dat hun dochtertje H.B. blijkens het medisch attest d.d. 3 juli 2019 neergelegd ter terechtzitting, klachten kent zoals onder meer regelmatig huilen, hoofdpijn en slechte nachtrust, vermag aan voorgaande geen afbreuk te doen. Dat deze het gevolg zijn van de gebeurtenissen in Bulgarije zoals vermeld in het medisch attest, staat niet onmiskenbaar vast. Een dergelijk attest geeft immers geen uitsluitel over de ware oorzaak van haar psychologische toestand. Hieruit blijkt evenmin noch tonen verzoekende partijen aan dat zij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Bulgarije geen toegang zouden hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg.

In zoverre verzoekende partijen de algemene situatie voor vluchtelingen in Bulgarije aanhalen, herinnert de Raad eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Bulgarije moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande tonen verzoekende partijen niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Bulgarije in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien hebben verzoekende partijen evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Verzoekende partijen maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het EHRM en het HvJ, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Bulgarije werd verleend, kunnen stellen."(eigen onderlijning).

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije werd verleend, te weerleggen. Verzoeker dient zelf in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, in casu Bulgarije, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het herhalen van eerder afgelegde verklaringen of hierop verder borduren, zoals verzoeker doet, is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan of een ander licht te kunnen werpen op hetgeen werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Dit is evenmin het geval waar verzoeker enkele algemene beweringen opwerpt, noch maakt hij door naar de minderjarige kinderen en zijn kwetsbaar profiel te verwijzen in concreto aannemelijk in Bulgarije geen toegang te hebben tot onder meer de nodige ondersteuning, (taal)onderwijs, of de arbeids- en woningmarkt, laat staan dat hij aantoonst dat hij bij de Bulgaarse autoriteiten een eventuele gebrekkige toegang zou hebben aangekaart en hij in Bulgarije de aan zijn beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden. Dit is evenmin het geval waar hij in zijn verzoekschrift verwijst naar en citeert uit algemene (landen)informatie en rechtspraak die hij voegt bij het verzoekschrift. Dergelijk informatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Bulgarije internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermden die in het land verblijft er

een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije werd verleend, te weerleggen, waar hij echter, net zoals dit eerder in het kader van zijn vorig verzoek werd vastgesteld, in gebreke blijft. Verzoeker voert immers slechts een algemeen betoog geënt op eerdere verklaringen, hetgeen niet afdoende is.

Waar verzoeker verwijst naar (de afwezigheid van) het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad er nog op dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Het algemeen en herhalend verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de in casu pertinente motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

4.4. Waar verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming."

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, wijst de verzoekende partij erop dat zij hier is sedert 2017 en kinderen heeft die hier intussen geïntegreerd zijn. De verzoekende partij vraagt zich ook af of hun verblijfsvergunning actueel nog geldig is en geeft aan dat de situatie in Bulgarije chaotisch was.

In het licht van de vraag zich gesteld door de verzoekende partij ter terechtzitting, meer bepaald of hun verblijfsvergunning actueel nog geldig is en waarbij zij aangeeft dat de situatie in Bulgarije chaotisch was, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende grond van voormelde beschikking:

“Verder blijkt uit de motieven dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de aangebrachte elementen van verzoeker in het kader van onderhavig verzoek. De commissaris-generaal oordeelt echter op goede gronden: “Het hoeft dan ook geen betoog dat uw loutere herneming van deze problematiek geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS. Wat betreft uw bewering dat uw verblijfsvergunning in Bulgarije intussen ‘ten einde is gekomen’ dient opgemerkt dat de RvV reeds van oordeel was dat dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds: dat zulk een onderscheid immers weerklank vindt in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn) in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoekende partijen brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Bovendien vermeldt de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus Bulgarije “Situation des étrangers ayant obtenu un statut de protection” van 14 april 2017, p. 7) dat erkende vluchtelingen, zoals verzoekende partijen in casu, een vergunning genieten van 5 jaar eens hen internationale bescherming wordt verleend. Datzelfde rapport geeft aan dat een vernieuwing van dit type verblijfsvergunning eveneens mogelijk is.

In het licht van de internationale bescherming die verzoekende partijen in Bulgarije werd verleend en rekening houdend met hogervermelde informatie betreffende de verblijfsvergunningen die hieraan zijn verbonden, stelt de Raad vast dat niets verzoekende partijen verhindert om toegang te verkrijgen tot het Bulgaarse grondgebied, en om er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten te genieten. In casu blijkt immers dat verzoekende partijen als vluchteling erkend werden door de bevoegde Bulgaarse instanties sinds 18 november 2014 en 10 november 2017 en de hieraan gerelateerde verblijfsvergunning met een geldigheidsperiode van 5 jaar zodoende nog geenszins verlopen is. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV.

Wat betreft uw verklaring dat u zware psychische problemen heeft, dient opgemerkt dat dit louter uw beweringen zijn, niets meer en niets minder en hieruit sowieso geen link met de Conventie kan worden opgemaakt (Verklaring Volgend Verzoek, dd.09.11.2020, punt 21).”

Verzoeker betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd of het werkelijk vaststaat dat hij actueel nog steeds internationale bescherming geniet met bijhorend verblijfsrecht in Bulgarije en zet uiteen dat hij zelf onmogelijk dergelijk onderzoek kan voeren. Hij erkent verder in zijn betoog dat hij internationale bescherming kreeg toegekend door de Bulgaarse autoriteiten en geeft aan Bulgarije te hebben verlaten, niet meer te zijn teruggekeerd en in België te verblijven sinds december 2017. Hij voegt hieraan toe dat hij er geen officieel verblijf meer heeft en niet meer in contact staat met de Bulgaarse overheid. Verzoeker voert vervolgens een theoretisch betoog aangaande de mogelijkheid dat de vluchtelingenstatus door de Bulgaarse autoriteiten kan worden ingetrokken of beëindigd. Verzoeker meent dat de nodige informatie dient te worden opgevraagd bij de Bulgaarse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming die hij heeft verkregen en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht.

De Raad beklemtoont dat verzoeker niet betwist dat hem in Bulgarije internationale bescherming werd toegekend. Het weze herhaald dat uit het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en dat deze slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van

een intrekking of opheffing van de hem verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband verder op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. X (c)). Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij in Bulgarije actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken.

De Raad benadrukt verder dat er onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Verzoeker lijkt dit uit het oog te verliezen. Het komt te dezen aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Bulgarije geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat na dergelijke bewijzen te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij niet naar Bulgarije zou kunnen terugkeren en er zijn (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen." (eigen onderlijning).

Ter terechtzitting komt de verzoekende partij aldus opnieuw niet verder dan het op algemene wijze in vraag stellen van de geldigheid van de verblijfsvergunning, waarbij zij voorbijgaat aan hetgeen in dit kader wordt vastgesteld in voormelde gronden van de beschikking, laat staan dat zij erin slaagt de concrete vaststellingen hieromtrent in voormelde beschikking te weerleggen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog betoogt dat zij hier is sedert 2017 en kinderen heeft die hier intussen geïntegreerd zijn, voert de verzoekende partij slechts een algemeen betoog met elementen die hoe dan ook irrelevant zijn bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming en aldus geen elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor een internationale beschermingsstatus in aanmerking komt.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen valabele elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS